

Met de Franse slag langs heuvels & dalen

Heuvelbossen en rivierdalen rijgen zich aaneen in de ooit zo roerige Voerstreek.

Anno 2010 is deze Vlaamse enclave in Franstalig België een vredige plek met

fraai gelegen dorpen, snelstromende riviertjes en een bijzonder culinair aanbod.

En dat alles op een steenworp afstand van de Nederlandse grens.

DOOR: THINEZ ZWARTS, FOTOS: GUY DE WILDE, FOTOLAB, HANWLOE GRANDI

16 of
12 km

De Voerstreek is een Vlaamse enclave in de provincie Luik, waar zo'n 25 jaar geleden een hevige taalstrijd woedde. Deze was zo heftig dat ze de Belgische staat op zijn grondvesten deed schudden. Inmiddels is de rust weergekeerd en tracht Voeren een graantje mee te pikken van de toeristische welvaart van Nederlands Zuid-Limburg. De benodigde ingrediënten als horeca, logeersadressen en een netwerk aan wandel- en fietspaden zijn voorhanden. Met één belangrijk verschil: het is er rustig. De wandelaar waant zich er soms alleen op de wereld. We verkennen de Voerstreek met de OnTrack-wandeling *Franse Slag*, een echte kuitbijter van naar wens 16 of 12 kilometer. Vertrekpunt is de kerk van het Nederlandse

Noorbeek. Het is een mooie weekenddag en op het kerkplein kruisen wandelaars vanuit alle richtingen elkaars pad. Als we het dorp in zuidelijke richting verlaten, is het echter al snel rustig. Tussen weilanden klimmen we naar het plateau, waar we de grens overgaan. We passeren een wegkruis dat, aldus de routebeschrijvers, voorlopig de laatste Nederlandse tekst bevat. Dat vinden we wat overdreven. De Voerstreek is immers Nederlandstalig (en België officieel tweetalig). En inderdaad: als we verderop een bospad inslaan, waarschuwt een bord ons in het Nederlands dat we een schietterrein betreden. Via een holle weg zakken we af naar het eerste Voerdorp, Sint-Martens-Voeren. Op de

kerkmuur herinnert de kreet 'Vive Happart' aan de taalstrijd, die in 1982 op de spits werd gedreven door de Franstalige burgemeester José Happart, die weigerde Nederlands te leren.

Forelkwekerij

We steken een riviertje over, gaan onder een spoorwegviaduct door en stijgen direct tot grote hoogte als we via het Alsbos de volgende heuvel 'nemen'. Zoals dat hoort in glooiend gebied, word je beloond met schitterend uitzicht. Lopen we laag, dan genieten we van het kijken naar koeien bovenop een heuvelkam, scherp afgetekend tegen de blauwe lucht. Dalen we af naar het volgende dorp Sint-Pieters-Voeren, dan zien we de dorpskerk en het kasteel

fraai in het dal liggen. Op het terrein van het kasteel worden twee Voerspecialiteiten geproduceerd. Er is een stroopstokerij, waar zoetzure appel- en perenstroop wordt gekookt. En in de viskwekerij zwemt het belangrijkste ingrediënt van het gerecht 'Forel op Voerense wijze'. De rivier de Voer ontspringt naast het kasteel en voorziet de kwekerij van ruim 4000 liter water per minuut. Direct na de kerk voert het pad weer omhoog en brengt ons naar Veurs, een gehucht met prachtig gerestaureerde vakwerkhuisen. Hier treffen we ook het enige winkeltje van de Voerstreek, waar je nog meer streekspecialiteiten kunt kopen: het Voerdrukke (zoete sleedoornje-never) en de Woudmeester Keelpastilles (snoepjes met extract van het woudmeesterplantje uit de Voerense hellingbossen). Het bijbehorend terras is bijna altijd open.

Boerenijs!

Het pad wordt na het winkeltje even modderig. We passeren de bron van een andere rivier: de Veurs. Verderop zien we de toegang van de langste spoorwegtunnel van België, waar treinen 2130 meter ondergronds gaan. De tunnel is net als het viaduct in Sint-Martens-Voeren tijdens de Eerste Wereldoorlog aangelegd door Russische en Belgische krijgsgevangenen. Gestaa klimmen we door tot het grensplateau, waar ons de volgende lekkernij wacht: boerenijs in

het gehucht Ulvend. Gemakt van melk van eigen koeien en geserveerd in het voormalige bakhuys van de boerderij. De grens loopt dwars door enkele huizen van Ulvend en als we na de ijspauze verder wandelen, zien we de kerktoren van Noorbeek al snel opdoemen in de diepte.

